

EUROPA-PARLAMENTET

2004

2009

Mødedokument

A6-0370/2008

30.9.2008

BETÆNKNING

om truslen mod kollektive aftaler i EU
(2008/2085(INI))

Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender

Ordfører: Jan Andersson

Rådgivende ordfører(*): Tadeusz Zwiefka, Retsudvalget

(*) Associeret udvalg - forretningsordenens artikel 47

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
BEGRUNDELSE.....	14
UDTALELSE FRA RETSUDVALGET (*)	17
UDTALELSE FRA UDVALGET OM DET INDRE MARKED OG FORBRUGERBESKYTTELSE.....	22
RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET	25

*) Associeret udvalg, jf. forretningsordenens artikel 47

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om truslen mod kollektive aftaler i EU (2008/2085(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til artikel 2, første led, artikel 2 og artikel 3, litra j), i traktaten om Den Europæiske Union,
- der henviser til EF-traktatens artikel 136, 137, 138, 139 og 140,
- der henviser til EF-traktatens artikel 12, 39 og 49,
- der henviser til Lissabontraktaten af 13. december 2007, navnlig artikel 3,
- der henviser til Lissabontraktatens artikel 152, der anerkender vigtigheden af social dialog og kollektive forhandlinger for udviklingen,
- der henviser til artikel 27, 28 og 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,
- der henviser til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, navnlig artikel 11,
- der henviser til den europæiske socialpagt, navnlig artikel 5, 6 og 19,
- der henviser til den europæiske konvention om vandrende arbejdstagers retsstilling,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser¹ (udstationeringsdirektivet),
- der henviser til Kommissionens rapport om gennemførelsen af direktiv 96/71/EF (SEK(2006)0439) (intern rapport),
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter²,
- der henviser til "Montiklausulen" i Rådets forordning (EF) nr. 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne³,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december

¹ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

² EUT L 134 af 30.4.2004, s. 114.

³ EFT L 337 af 12.12.1998, s. 8.

2006 om tjenesteydelser i det indre marked¹,

- der henviser til De Europæiske Fællesskabers Domstols (EF-Domstolens) dom af 27. marts 1990 i sag C-113/89, Rush Portuguesa Ltda mod Office Nationale d'Immigration²,
- der henviser til EF-Domstolens domme af 9. august 1994 i sag C-43/93, Vander Elst³, af 23. november 1999 i forenede sager C-369/96 og C-376/96, Arblade⁴, af 25. oktober 2001 i forenede sager C-49/98, C-50/98, C-52/98, C-54/98, C-68/98 og C-71/98, Finalarte⁵, af 7. februar 2002 i sag C-279/00, Kommissionen mod Italien⁶, af 12. oktober 2004 i sag C-60/03, Wolff & Müller GmbH⁷, af 21. oktober 2004 i sag C-445/03, Kommissionen mod Luxembourg⁸, og af 19. januar 2006 i sag C-244/04, Kommissionen mod Tyskland⁹,
- der henviser til EF-Domstolens dom af 11. december 2007 i sag C-438/05, International Transport Workers' Federation og Finnish Seamen's Union¹⁰ (Vikingsagen),
- der henviser til EF-Domstolens dom af 18. december 2007 i sag C-341/05, Laval un Partneri Ltd¹¹,
- der henviser til EF-Domstolens dom af 3. april 2008, sag C-346/06, Rüffert¹²,
- der henviser til følgende ILO-konventioner: ILO-94 om arbejdsklausuler (offentlige kontrakter); ILO-87 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig; ILO-98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger; ILO-117 om socialpolitikens grundlæggende mål og normer, navnlig del IV; ILO-154 om kollektive forhandlinger,
- der henviser til sin beslutning af 26. oktober 2006 om anvendelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere¹³,
- der henviser til sin beslutning af 15. januar 2004 om gennemførelse af direktiv 96/71/EF i medlemsstaterne¹⁴,
- der henviser til sin beslutning af 23. maj 2007 om fremme af anstændigt arbejde for alle¹⁵,

¹ EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36.

² [1990] ECR I-1470.

³ [1994] ECR I-3803.

⁴ [1999] ECR I-8453.

⁵ [2001] ECR I-7831.

⁶ [2002] ECR I-1425.

⁷ [2004] ECR I-9553.

⁸ [2004] ECR I-10191.

⁹ [2006] ECR I-885.

¹⁰ EUT C 51 af 23.2.2008, s.11.

¹¹ EUT C 51 af 23.2.2008, s. 9.

¹² Endnu ikke offentliggjort i EUT.

¹³ EUT C 313 E af 20.12.2006, s. 452.

¹⁴ EUT C 92 E af 16.4.2004, s. 404.

¹⁵ Vedtagne tekster, P6_TA(2007)0206.

- der henviser til de fælles principper for flexicurity, der blev godkendt på Det Europæiske Råds møde den 12.-13. december 2007, såvel som Parlamentets beslutning af 29. november 2007 om fælles principper for flexicurity¹,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 45,
 - der henviser til betænkning fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og udtalelserne fra Retsudvalget og Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (A6-0370/2008),
- A. der henviser til, at EF-traktaten anerkender de grundlæggende rettigheder i både Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i medlemsstaternes forfatninger og i forskellige internationale traktater og konventioner som grundlæggende referencer i Fællesskabets lovgivning og praksis,
 - B. der henviser til, at EF-traktaten fastsætter en række relevante principper; der henviser til, at et af Fællesskabets hovedformål er det indre marked, der karakteriseres ved, at medlemsstaterne fjerner hindringer for den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital, suppleret med en social dimension,
 - C. der henviser til, at et af disse principper er, at der indrømmes borgerne grundlæggende forfatningsmæssige rettigheder, som omfatter ret til at danne fagforeninger, strejkeret og ret til at forhandle kollektive aftaler,
 - D. der henviser til, at det indre markeds grundlæggende principper omfatter arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsretten og fri udveksling af tjenesteydelser,
 - E. der henviser til, at arbejdskraftens frie bevægelighed i henhold til artikel 39 i traktaten forudsætter afskaffelse af enhver forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere på baggrund af nationalitet, for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejds- og beskæftigelsesvilkår,
 - F. der henviser til, at begrænsninger i de grundlæggende frihedsrettigheder er mulige i henhold til EF-traktaten, hvis de har et legitimt formål, som er foreneligt med Traktaten, hvis de kan retfærdiggøres af altovervejende hensyn til offentlighedens interesse, hvis de er passende med hensyn til at nå de mål, der tilstræbes, og hvis de ikke overskrider grænserne for, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål; der henviser til, at der samtidig i henhold til artikel 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder kun kan indføres begrænsninger i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes i dette charter, såfremt disse er forholdsmæssige, nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder,
 - G. der henviser til, at EF-Domstolen anerkender retten til at gennemføre faglige aktioner som en grundlæggende rettighed, der er en integreret del af fællesskabsrettens generelle principper; der henviser til, at denne ret også vil være nedfældet i traktaten, hvis Lissabontraktaten ratificeres,

¹ Vedtagne tekster, P6_TA(2007)0574.

- H. der henviser til, at Kommissionen ved flere lejligheder har understreget betydningen af den eksisterende nationale rammelovgivning for arbejdsret og kollektive forhandlinger for beskyttelsen af arbejdstagernes rettigheder,
- I. der henviser til, at Kommissionens rapport om arbejdsmarkedsordninger i Europa 2006 viser, at højt udviklede kollektive forhandlinger kan have en positiv indvirkning på social integration,
- J. der henviser til, at Fællesskabet og medlemsstaterne i henhold til EF-traktatens artikel 136 skal have som mål en "forbedring af leve- og arbejdsvilkårene for herigennem at muliggøre en stadig stigende udjævning af disse vilkår"; der henviser til, at med henblik på gennemførelsen af dette mål hedder det i EF-traktatens artikel 140, at Kommissionen skal fremme et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne på det social- og arbejdsmarkedspolitiske område, navnlig om spørgsmål vedrørende foreningsfrihed og kollektive aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdstagere,
- K. der henviser til, at fremme af den tværnationale udveksling af tjenesteydelser ifølge indledningen til udstationeringsdirektivet forudsætter en situation med fri og lige konkurrence og foranstaltninger, der garanterer overholdelsen af arbejdstageres rettigheder i fuld overensstemmelse med de arbejdsretlige rammer og arbejdsmarkedsordningerne i medlemsstaterne,
- L. der henviser til, at det i udstationeringsdirektivets betragtning 12 klart hedder, at "fællesskabsretten afskærer ikke medlemsstaterne fra at anvende deres lovgivning eller kollektive aftaler, der er indgået mellem arbejdsmarkedets parter, på enhver person, som er beskæftiget, selv midlertidigt, på deres område, selv om arbejdsgiveren er etableret i en anden medlemsstat", og at "fællesskabsretten forbyder ikke medlemsstaterne at sikre overholdelsen af disse regler med passende midler",
- M. der henviser til, at udstationeringsdirektivets mål om at skabe et miljø med lige konkurrence og foranstaltninger, der garanterer overholdelsen af arbejdstageres rettigheder, er vigtigt for beskyttelsen af de pågældende arbejdstagere i en tid, hvor den tværnationale udveksling af tjenesteydelser øges, samtidig med at man respekterer de arbejdsretlige rammer og arbejdsmarkedsordningerne i medlemsstaterne,
- N. der henviser til, at lovgivningen i medlemsstaterne ifølge udstationeringsdirektivet skal fastsætte en kerne af obligatoriske bestemmelser for minimumsbeskyttelse af udstationerede arbejdstagere, som skal overholdes i værtslandet, uden at forhindre anvendelsen af arbejds- og ansættelsesvilkår, der er mere favorable for arbejdstagere,
- O. der henviser til, at udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, gør det muligt at gennemføre direktivet enten via lovgivning eller via gennem kollektive aftaler, som er erklæret for alment gældende, eller som er generelt gældende for alle tilsvarende

virksomheder inden for den pågældende branche, eller som er indgået af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer på nationalt plan, og som anvendes i hele landet; EF-Domstolen bekræfter også, at eftersom formålet med udstationeringsdirektivet ikke er at harmonisere systemer til indførelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, kan medlemsstaterne frit vælge et system på nationalt plan, som ikke udtrykkeligt nævnes blandt systemerne i udstationeringsdirektivet;

- P. der henviser til, at udstationeringsdirektivets kernebestemmelser i artikel 3, stk. 1, består af internationale obligatoriske bestemmelser, som medlemsstaterne i fællesskab er blevet enige om; der bemærker, at de offentlige regler i artikel 3, stk. 10, ligeledes består af internationale obligatoriske bestemmelser, men at de er rammebestemmelser i den forstand, at medlemsstaterne frit kan definere dem i deres nationale lovgivning; bemærker desuden, at anvendelsen af artikel 3, stk. 10, er vigtig for medlemsstaterne, idet den gør det muligt for dem at tage hensyn til forskellige problemstillinger inden for bl.a. arbejdsmarkeds- og socialpolitik, herunder beskyttelse af arbejdstagere, samtidig med at princippet om ligebehandling respekteres,
- Q. der henviser til, at arbejdskraftens frie bevægelighed har bidraget væsentligt til beskæftigelse, fremgang og EU-integration og har givet borgerne nye muligheder for at udvikle viden og erfaring og for at kunne opnå en højere levestandard,
- R. der henviser til, at artikel 28 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder kodificerer retten til kollektive forhandlinger og kollektive aktioner,
- S. der henviser til, at ensartet anvendelse og håndhævelse af bestemmelserne i udstationeringsdirektivet er afgørende for at nå dets målsætninger, navnlig respekten for medlemsstaternes kollektive forhandlingsordninger,
- T. der henviser til, at artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked¹ (servicedirektivet) klart angiver, at det ikke har til formål at erstatte og ikke berører udstationeringsdirektivet,
- U. der henviser til, at der i forbindelse med frie varebevægelser blev indsat følgende klausul (kendt som "Montiklausulen") i Rådets forordning (EF) nr. 2679/98²; artikel 2: "Denne forordning må under ingen omstændigheder fortolkes, så den griber ind i udøvelsen af de grundlæggende rettigheder som anerkendt i medlemsstaterne, herunder retten eller friheden til at strejke. Disse rettigheder kan desuden omfatte retten eller friheden til at træffe andre foranstaltninger, der hører ind under særlige arbejdsmarkedsordninger i medlemsstaterne",

¹ EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36.

² EFT L 337 af 12.12.1998, s. 8.

- V. der henviser til, at tjenesteydelsesdirektivets artikel 1, stk. 7, fastsætter, at: "Dette direktiv berører ikke udøvelsen af grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i medlemsstaterne og fællesskabsretten. Det berører heller ikke retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive aftaler og retten til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret og praksis, der respekterer fællesskabsretten",
- W. der henviser til, at Rådet har fastlagt principper for at skabe arbejdsmarkedsmodeller, der ud over et højt sikkerhedsniveau har et højt fleksibilitetsniveau (kendt under betegnelsen "flexicuritymodellen"); der henviser til, at det anerkendes, at en vigtig del af en vellykket flexicuritymodel indebærer stærke arbejdsmarkedsparter med væsentligt råderum inden for kollektive forhandlinger,
- X. der henviser til, at det er EF-Domstolens opgave at fortolke fællesskabsretten under hensyntagen til grundlæggende rettigheder og friheder og sikre, at balancen mellem målene bevares i forbindelse med fortolkningen og gennemførelsen af EF-traktaten,
- Y. der henviser til, at det er op til nationale domstole fra sag til sag at forvisse sig om, at kriterierne vedrørende begrænsningen af grundlæggende rettigheder og deres forenelighed med fællesskabsretten er opfyldt,
- Z. der henviser til, at retten til at gennemføre faglige aktioner og indgå kollektive aftaler er en grundlæggende rettighed, der udgør en integreret del af fællesskabsrettens generelle bestemmelser; der henviser til, at EF-Domstolen i den forbindelse ikke bør stole på en erklæring fra Rådet og Kommissionen dateret den 24. september 1996, som Parlamentet undlod at tilslutte sig (som medlovgiver), der ville indskrænke fortolkningen af begreberne "public policy provisions" (grundlæggende retsprincipper) og "national provisions crucial to political order" (nationale bestemmelser) til de i lovgivningen fastlagte bindende bestemmelser,
- AA. der henviser til, at Albanydommen (C-67/96) på konkurrenceområdet gav fagforeninger en væsentlig grad af frihed vedrørende arbejdsmarkedsspørgsmål,
- AB. der henviser til, at der blev konstateret afvigende synspunkter og fortolkninger inden for EF-Domstolen og mellem Domstolen og dens generaladvokater i de forskellige sager, der er relateret til udstationeringsdirektivet, navnlig i sag C-341/05 *Laval*¹ og sag C-346/06 *Rüffert*²; der henviser til, at der, når sådanne synspunkter og fortolkninger er forskellige, kan være behov for tydeliggørelse af balancen mellem grundlæggende rettigheder og friheder,

¹ EF-Domstolens dom af 18.12.2007 i sag C-341/05 *Laval un Partneri Ltd* [2007] Samling af Afgørelser I-11767 (*Lavalsagen*).

² EF-Domstolens dom af 3.4.2008 i sag C-346/06 *Rüffert*, endnu ikke publiceret i Samling af Afgørelser (se EUT C 128 af 24.5.2008, s. 9).

AC. der henviser til, at valget af retsgrundlag for udstationeringsdirektivet er baseret på formodningen om, at udstationerede arbejdstagere ikke kommer ind på værtsstatens arbejdsmarked; der henviser til, at den manglende tidsfrist for definitionen af, hvornår man kan betragtes som "udstationeret" arbejdstager sammen med hyppig anvendelse af en bred opfattelse af udstationering af arbejdstagere viser, at udstationerede arbejdstagere alligevel ofte kommer ind på værtsstatens arbejdsmarked,

1. understreger, at frihed til at udveksle tjenesteydelser er en af hjørnestenene i det europæiske projekt; mener dog, at dette på den ene side skal vejes op mod de grundlæggende rettigheder og sociale målsætninger, der opstilles i traktaten, og på den anden side mod offentlighedens og arbejdsmarkedets parter ret til at sikre ikkediskrimination, ligebehandling samt forbedret levestandard og arbejdsforhold; minder om, at retten til at deltage i kollektive forhandlinger og kollektive aktioner er en grundlæggende rettighed, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og at ligebehandling er et af EU's grundlæggende principper;
2. mener, at enhver EU-borger bør have ret til at arbejde overalt i Den Europæiske Union og dermed bør have ret til ligebehandling; beklager derfor, at denne ret ikke finder ensartet anvendelse i hele EU; indtager den holdning, at de resterende overgangsordninger bør gennemgås nøje af Kommissionen for at vurdere, hvorvidt de virkelig er nødvendige for at forebygge skævheder på de nationale arbejdsmarkeder, og at de, hvis dette viser sig ikke at være tilfældet, bør fjernes så hurtigt som muligt;
3. understreger, at frihed til at udveksle tjenesteydelser ikke strider imod og ikke er overordnet arbejdsmarkedets parter grundlæggende ret til at fremme den sociale dialog og til at gennemføre faglige aktioner, navnlig da denne er forfatningsmæssigt sikret i adskillige medlemsstater; understreger, at formålet med Monti-bestemmelsen var at beskytte grundlæggende forfatningsrettigheder inden for det indre marked; minder samtidig om, at arbejdskraftens frie bevægelighed er en af det indre markeds fire friheder;
4. ser positivt på Lissabonstrategien og på, at Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder vil blive gjort juridisk bindende; bemærker, at dette vil indebære fagforeningers ret til at forhandle og indgå kollektive aftaler på passende niveauer og i de tilfælde, hvor der opstår interessekonflikter, deres ret til at tage kollektive skridt (såsom strejke) for at forsvare deres interesser;
5. understreger, at fri udveksling af tjenesteydelser ikke har forrang frem for de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende

rettigheder, og navnlig fagforeningernes ret til at gennemføre faglige aktioner, specielt fordi dette er en forfatningssikret ret i flere medlemsstater; understreger derfor, at EF-Domstolens domme i Rüffert-, Laval- og Viking-sagerne viser, at det er nødvendigt at præcisere, at økonomiske friheder som fastlagt i traktaterne bør fortolkes på en sådan måde, at de ikke begrænser udøvelsen af grundlæggende sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder som anerkendt i medlemsstaternes lovgivning og fællesskabslovgivningen, herunder retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive aftaler og til at gennemføre kollektive aktioner, og at de ikke må begrænse arbejdsmarkedets parter frihed til at udøve disse grundlæggende rettigheder med henblik på at sikre arbejdstagernes interesser på arbejdsmarkedet samt beskyttelsen af arbejdstagerne;

6. understreger, at udstationeringsdirektivet giver offentlige myndigheder og arbejdsmarkedets parter mulighed for at fastsætte arbejds- og ansættelsesvilkår, der er mere favorable for arbejdstagere i henhold til medlemsstaternes forskellige traditioner;
7. understreger, at udstationeringsdirektivets betragtning 22 fastslår, at direktivet ikke berører medlemsstaternes lovgivning vedrørende kollektive skridt til forsvar for brancher og erhvervsinteresser, hvilket bekræftes af EU-traktatens artikel 137, stk. 5;
8. understreger derfor behovet for at sikre og styrke ligebehandling og ligeløn for samme arbejde på samme arbejdsplads, som fastlagt i EF-traktatens artikel 39 og 12; mener ikke, at arbejdsgiverens eller medarbejdernes eller udstationerede arbejdstageres nationalitet inden for rammerne af den fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden kan retfærdiggøre uligheder vedrørende arbejdsbetingelser, løn eller udøvelse af grundlæggende rettigheder som f.eks. strejkeretten;
9. understreger betydningen af at forebygge negative indvirkninger på arbejdsmarkedsmodeller, der allerede er i stand til at kombinere et højt fleksibilitetsniveau på arbejdsmarkedet med et højt sikkerhedsniveau, og i stedet fremme denne tilgang yderligere;

Generelle virkninger

10. bemærker, at den horisontale virkning af visse af EF-traktatens bestemmelser afhænger af, at præcise betingelser opfyldes, f.eks. den betingelse at disse bestemmelser giver rettigheder til et individ, som har en interesse i at overholde de pågældende forpligtelser; udtrykker bekymring over, at den horisontale virkning af EF-traktatens artikel 43 – under de særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende for de sager, EF-Domstolen for nylig har afgjort – var behørigt fastslået, og mener, at dette kan medføre flere sager ved EF-

Domstolen;

11. glæder sig over, at mange medlemsstater – i henhold til EU's principper og traditioner – i samarbejde med arbejdsmarkedets parter har indført høje standarder for arbejdsforhold, som øger alle arbejdstageres velbefindende og styrker økonomisk vækst og konkurrenceevne;
12. mener, at den lovgivende myndigheds sigte med udstationeringsdirektivet og tjenesteydelsesdirektivet er uforenelig med fortolkninger, der kan opfordre til ulige konkurrence mellem virksomheder; bemærker, at virksomheder, der underskriver og følger kollektive aftaler, befinder sig i en konkurrencemæssigt ugunstig situation i forhold til virksomheder, der nægter at gøre dette;
13. er også af den opfattelse, at friheden til at sælge tjenesteydelser på tværs af grænserne inden for det indre marked styrkes yderligere ved at sikre, at hjemlige og udenlandske tjenesteydelsesleverandører skal opfylde ensartede økonomiske og arbejdsmarkedsmæssige betingelser på leveringsstedet;
14. fremmer aktivt konkurrenceevne på baggrund af viden og innovation, som fastlagt i Lissabonstrategien;
15. sætter spørgsmålstegn ved indførelsen af proportionalitetsprincippet i sager mod virksomheder, der med udgangspunkt i etableringsretten eller retten til at udveksle grænseoverskridende tjenesteydelser med fuldt overlæg undergraver arbejds- og ansættelsesvilkår; mener, at der ikke bør stilles spørgsmål ved brugen af faglige aktioner til at opretholde ligebehandling og til at sikre ordentlige arbejdsvilkår;
16. understreger, at EU's økonomiske friheder ikke kan fortolkes således, at virksomheder får ret til at unddrage sig eller omgå den nationale arbejdsmarkeds- eller beskæftigelseslovgivning eller -praksis eller skabe ulige konkurrence vedrørende løn- og arbejdsforhold; mener derfor, at grænseoverskridende foranstaltninger foretaget af virksomheder, der kan underbyde beskæftigelsesvilkårene i værtslandet, skal være forholdsmæssige og ikke automatisk kan begrundes ud fra traktatens bestemmelser om f.eks. fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed;
17. understreger, at fællesskabslovgivningen skal respektere princippet om ikkediskrimination; understreger yderligere, at fællesskabslovgiveren skal sikre, at der hverken skabes hindringer for kollektive aftaler, f.eks. dem der fører til ligeløn for lige arbejde for alle arbejdstagere på en arbejdsplads, uanset deres nationalitet eller deres arbejdsgivers nationalitet på det sted, hvor tjenesteydelsen leveres, eller for faglige aktioner til støtte for en sådan aftale, som er i overensstemmelse med national lovgivning eller praksis;
18. erkender, at EF-Domstolens domme i Laval-, Rüffert- og Luxembourgssagerne har skabt store bekymringer om måden, hvorpå direktiverne om minimumsharmonisering skal fortolkes;

19. bemærker, at de socialpolitiske betragtninger, der henvises til i artikel 26 og 27 i direktiv 2004/18 (direktivet om offentlige indkøb), giver medlemsstaterne mulighed for at skabe lige konkurrencebetingelser gennem indførelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, der strækker sig ud over de obligatoriske bestemmelser om minimumsbeskyttelse;
20. mener, at udstationeringsdirektivets begrænsede retsgrundlag for fri bevægelighed kan føre til, at direktivet fortolkes som en eksplicit opfordring til ulige konkurrence, hvad angår løn og arbejdsvilkår; mener derfor, at udstationeringsdirektivets retsgrundlag kan udvides, så det kommer til at indeholde en reference til arbejdskraftens frie bevægelighed;
21. understreger, at den nuværende situation som konsekvens kan føre til, at arbejdstagere i værtslandene føler sig presset af lavindkomstkonkurrence; mener derfor, at der skal sikres en ensartet anvendelse af udstationeringsdirektivet i alle medlemsstater;
22. minder om, at ni medlemsstater har ratificeret ILO-konvention 94 om arbejdsklausuler (offentlige kontrakter); beklager, at selv retsafgørelser undlader i tilstrækkeligt omfang at tage højde for ILO-konvention 94 og frygter, at anvendelsen af denne konvention i de pågældende medlemsstater kan være i modstrid med anvendelsen af udstationeringsdirektivet; opfordrer Kommissionen til at afklare denne situation hurtigst muligt og fortsat fremme godkendelsen af denne konvention med henblik på yderligere at fremme udviklingen af sociale bestemmelser i reglerne om offentlige indkøb, hvilket i sig selv er et mål i direktivet om offentlige indkøb;
23. bemærker, at det ikke er anerkendt, at begrænsninger af retten til faglig aktion og grundlæggende rettigheder i henhold til ILO-konvention 87 og 98 kun kan begrundes med hensynet til sundhed, offentlig orden og andre lignende faktorer;

Krav

24. opfordrer alle medlemsstaterne til at gennemføre udstationeringsdirektivet korrekt; understreger desuden, at arbejdsmarkedslovgivningen og regler vedrørende forhandlinger og kollektive aftaler hører under medlemsstaternes og arbejdsmarkedets parters

kompetence; påpeger i den forbindelse, at det er medlemsstaternes opgave at forbedre og udnytte forebyggelses-, overvågnings- og håndhævelsesforanstaltningerne fuldt ud i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet;

25. mener, at den nuværende fællesskabslovgivning er præget af både smuthuller og inkonsekvens og derfor kan have åbnet mulighed for fortolkninger af udstationeringsdirektivet, som ikke afspejler hensigten hos fællesskabslovgiveren, der ønskede en fair balance mellem retten til at levere tjenesteydelser og beskyttelsen af arbejdstagernes rettigheder; opfordrer Kommissionen til at forberede de nødvendige forslag til retsakter, der kan bidrage til at forebygge modstridende fortolkninger fremover;
26. glæder sig derfor over Kommissionens bemærkninger af 3. april 2008, hvori Kommissionen ikke blot forpligtede sig til fortsat at tackle konkurrence baseret på lave sociale standarder, men også understregede, at retten til at udveksle tjenesteydelser ikke er i modstrid med og ikke på nogen måde er hævet over den grundlæggende strejkerettighed og retten til at melde sig ind i en fagforening; støtter omgående gennemførelse af Rådets konklusioner af 9. juni 2008 for at afhjælpe mangler i gennemførelsen, for at undgå yderligere problematiske situationer og overtrædelser og for at skabe det ønskede klima af gensidig tillid; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at fremme tættere samarbejde mellem medlemsstaterne, de nationale myndigheder og Kommissionen med hensyn til overvågning og udveksling af bedste praksis; mener, at dette vil være en effektiv måde at bekæmpe misbrug;
27. glæder sig over Kommissionens tilkendegivelse om, at den nu er parat til at revurdere indvirkningen af det indre marked på arbejdstagerrettigheder og kollektive overenskomstforhandlinger;
28. foreslår, at denne revurdering ikke udelukker en delvis evaluering af udstationeringsdirektivet med særligt henblik på de gældende arbejdsbetingelser, lønniveauer, princippet om ligebehandling af arbejdstagerne i forbindelse med den frie bevægelse af tjenesteydelser, respekten for forskellige arbejdsmarkedsmodeller og udstationeringens varighed;
29. mener, at udøvelsen af grundlæggende rettigheder, som anerkendt i medlemsstaterne, i ILO-konventioner og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder retten til at forhandle, indgå og gennemføre kollektive overenskomster og retten til at gennemføre faglige aktioner, ikke bør bringes i fare;
30. understreger, at det skal gøres helt klart, at udstationeringsdirektivet og andre direktiver ikke forbyder medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter at kræve bedre forhold med henblik på at opnå ligebehandling af arbejdstagerne, og at der er garanti for, at fællesskabslovgivningen kan gennemføres på grundlag af alle

eksisterende arbejdsmarkedsmodeller;

31. opfordrer Kommissionen til at gennemføre Rådets beslutninger vedrørende etableringen af et elektronisk informationsudvekslingssystem hurtigst muligt, da dette vil kunne hjælpe medlemsstaterne til mere effektivt at bekæmpe misbrug;
32. anmoder medlemsstaterne og Kommissionen om at vedtage foranstaltninger til bekæmpelse af misbrug, navnlig hvad angår aktiviteterne i de ”skuffeselskaber”, som ikke er involveret i nogen virkelig og effektiv virksomhed i etableringslandet, men som er blevet skabt – sommetider endda direkte af hovedentreprenøren i værtslandet – udelukkende med det formål at drive virksomhed i værtslandet for at omgå fuld anvendelse af værtslandets regler og forordninger, navnlig med hensyn til løn og arbejdsforhold; opfordrer Kommissionen til opstille klare regler for bekæmpelse af ”skuffeselskaber” i sin etiske adfærdskodeks for virksomheder i servicedirektivet;
33. bekræfter igen, at grundlæggende sociale rettigheder ikke rangerer lavere end økonomiske rettigheder i et hierarki af grundlæggende frihedsrettigheder; anmoder derfor om, at primærretten igen forfægter balancen mellem grundlæggende rettigheder og økonomiske frihedsrettigheder for at bidrage til at undgå en konkurrence om at forringe de sociale standarder;
34. glæder sig over Rådets fælles holdning om et nyt direktiv om vikaransattes arbejdsforhold, som vil åbne mulighed for ligebehandling fra første ansættelsesdag, medmindre arbejdsmarkedets parter bliver enige om noget andet;
35. opfordrer Kommissionen til at forelægge den længe ventede meddelelse om tværnationale kollektive forhandlinger med forslag til etablering af en retslig ramme for tværnationale kollektive forhandlinger;

o

o o

36. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen og medlemsstaternes parlamenter.

BEGRUNDELSE

Indledning

I december 2007 afsagde De Europæiske Fællesskabers Domstol (EF-Domstolen) dom i to sager om, hvordan EU balancerer traktatens økonomiske og sociale mål. *Vikingsagen* vedrører et kollektivt skridt vedrørende omflagning af et fartøj fra Finland til Estland. I *Lavalsagen* havde en svensk fagforening ved hjælp af kollektive skridt forsøgt at tvinge en lettisk tjenesteydelsesleverandør til at underskrive en kollektiv aftale, når denne udførte tjenesteydelser i Sverige.

I april 2008 afsagde EF-Domstolen endnu en dom i *Rüffertsagen*. Sagen drejer sig om, hvorvidt offentlige myndigheder, når de tildeler arbejdskontrakter, har ret til at kræve, at virksomheder, der afgiver bud, forpligter sig til at udbetale lønninger, der er i overensstemmelse med de satser, der allerede er opnået enighed om via kollektive forhandlinger, hvor arbejdet udføres, eller hvorvidt dette kan forbydes som en begrænsning af friheden til at udveksle tjenesteydelser i henhold til traktatens artikel 49.

Betænkningen fokuserer på hovedkonsekvenserne af dommene og ikke så meget på de nationale problemer ved gennemførelsen, som omgående bør behandles på nationalt niveau.

Principper

Betænkningens første del omhandler de vejledende principper for det indre marked og den nødvendige balance mellem tjenesteydelsers frie bevægelighed og arbejdstageres rettigheder.

Alle bør have ret til at arbejde overalt i Den Europæiske Union, og det er beklageligt, at denne ret ikke finder ensartet anvendelse i hele EU. Dog skal dette afvejes mod grundlæggende rettigheder og muligheden for, at regeringer og fagforeninger kan sikre ikkediskrimination og ligebehandling. Vi kan ikke vende det blinde øje til, når vandrende arbejdstagere betales mindre i løn end de nationale arbejdstagere, hvorved man sender et signal om, at han/hun er mindre værd end de nationale arbejdstagere, der udfører det samme arbejde. Det er i alles interesse, at arbejdstagere nyder de samme vilkår, hvad enten de er nationale eller vandrende. **Derfor bør hovedprincippet altid være ligebehandling og ligeløn for samme arbejde.**

Virksomheder af EF-Domstolens domme

Udstationeringsdirektivet

Traditionelt set har udstationeringsdirektivet været fortolket som et *minimumsdirektiv* forstået på den måde, at det fastsætter en "hård kerne" af minimumsstandarder for arbejdsvilkår, som medlemsstaterne skal sikre, og som også gælder for midlertidige, udenlandske arbejdstagere. Udstationeringsdirektivet udelukker dog ikke ordninger med højere beskyttelse. Grundene til denne fortolkning skal primært findes i direktivets artikel 3, stk. 7, "*Stk. 1-6 er ikke til hinder for anvendelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, der er mere favorable for arbejdstagerne*".

Denne opfattelse ændres dog i Lavaldommen, i hvilken Domstolen fastslår, at artikel 3, stk. 7, i udstationeringsdirektivet "*især ikke fortolkes således, at bestemmelsen gør det muligt for værtsmedlemsstaten at betinge gennemførelsen af levering af tjenesteydelser på sit område af*

overholdelsen af arbejds- og ansættelsesvilkår, der går videre end de ufravigelige regler om minimumsbeskyttelse". Dommen fastslår yderligere, at udstationeringsdirektivet fastsætter beskyttelsesniveauet, som værtsmedlemsstaten "**kan kræve iagttaget af virksomheder**" (vores fremhævelse) (præmis 80), og fortsætter i næste præmis "*er det beskyttelsesniveau, der skal garanteres over for udstationerede arbejdstagere på værtsmedlemsstatens område, i princippet begrænset til det, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, første afsnit, litra a)-g), i direktiv 96/71*". Hvad værtsmedlemsstaten kan pålægge en besøgende virksomhed, er således begrænset til kernen i udstationeringsdirektivet og intet ud over det. Med andre ord er det, vi troede var et minimumsdirektiv, blevet til et *maksimumdirektiv*.

I ræsonnementet til denne dom har Domstolen af praktiske årsager *ophævet* artikel 3, stk. 7, for at tillade mere favorable arbejds- og ansættelsesvilkår. Således kan nationale lønftaler undergraves for udstationerede arbejdstagere. Denne fortolkning udvikles yderligere og forklares i Rüffertsagen. EF-Domstolen fastslår i stk. 32, at den normale løn i Niedersachsen "*ikke betragtes som et arbejds- eller ansættelsesvilkår, der er mere favorabelt for arbejdstagerne, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 3, stk. 7, i direktiv 96/71*". Domstolen fortsætter med at fastslå, at "*En sådan fortolkning ville desuden berøve direktivet sin effektive virkning (dommen i sagen Laval un Partneri, præmis 80)*". Med andre ord kunne direktivet ikke fortolkes, som det er skrevet, da det ville være i modstrid med direktivets formål, der ifølge Domstolen er at skabe frihed til at udveksle tjenesteydelser og ikke beskyttelse af arbejdstagerne.

Balancen mellem tjenesteydelsers frie bevægelighed og den grundlæggende ret til at strejke

EF-Domstolen indfører med Viking- og Lavalsagerne en horisontal direkte indvirkning af artikel 43 og 49, som kan anvendes af arbejdsgivere og tjenesteydelsesleverandører til at udfordre kollektive aftaler og faglige aktioner med en grænseoverskridende virkning. De kollektive forhandlingers uafhængighed af konkurrencereglerne udvides dermed ikke til området for fri bevægelighed. Dette medfører visse risici: arbejdsmarkedsordninger i medlemsstaterne kan underlægges en juridisk vurdering, usikkerhed, hvad angår arbejdsmarkedsordninger, en strøm af sager til EF-Domstolen. Enhver virksomhed i en tværnational kontrovers har muligheden for at bruge denne dom mod faglige aktioner under påberåbelse af, at den var "uforholdsmæssig".

Dommen fastslår, at retten til at strejke er en grundlæggende rettighed, men ikke så grundlæggende som EU's bestemmelser om den frie bevægelighed. Dette kan føre til konkurrence om lønninger og gøre det svært for fagforeninger at sikre ligebehandling.

Krav

Eftersom disse domme har bevist, at den eksisterende lovgivning ikke er tilstrækkelig til at skabe en balance mellem friheden til at udveksle tjenesteydelser og arbejdstagernes rettigheder, er vi nødt til straks at træffe foranstaltninger, der skal sikre, at de nødvendige ændringer af den europæiske lovgivning finder sted for at modvirke den potentielt skadelige sociale, økonomiske og politiske indvirkning, som EF-Domstolens domme kan have.

Følgende ændringer bør overvejes:

- Evaluering af udstationeringsdirektivet.

- Sammenfatning af de sociale bestemmelser i Montidirektivet og i servicedirektivet i en social klausul i primærretten eller i en interinstitutionel aftale.
- Omgående vedtagelse af direktivet om vikaransattes arbejdsforhold, hvori det tydeliggøres, at der straks bør gælde samme regler for vikarer, som hvis de var ansat direkte af virksomheden selv.
- Vedtagelse af foranstaltninger, der skal bekæmpe skuffeselskaber – virksomheder, der ikke driver en ægte og meningsfuld forretning i oprindelseslandet, men som kun er oprettet – nogle gange endda direkte af hovedentreprenøren i værtslandet – med det formål at tilbyde "tjenesteydelser" til værtslandet for at undgå fuldt ud at skulle anvende værtslandets bestemmelser, navnlig med hensyn til lønninger og arbejdsvilkår.

17.9.2008

UDTALELSE FRA RETSUDVALGET (*)

til Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender

om truslen mod kollektive aftaler i EU
(2008/2085(INI))

Rådgivende ordfører (*): Tadeusz Zwiefka

(*) Associerede udvalg – forretningsordenens artikel 47

FORSLAG

Retsudvalget opfordrer Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, som er korresponderende udvalg, til at optage følgende forslag i det beslutningsforslag, det vedtager:

- A. der henviser til, at traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab anerkender de grundlæggende rettigheder i både Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i medlemsstaternes forfatninger og i forskellige internationale traktater og konventioner som grundlæggende referencer for EU's lovgivning og praksis,
- B. der henviser til, at traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fastsætter en række principper; der henviser til, at en af Fællesskabets hovedaktiviteter er det indre marked, der karakteriseres ved, at medlemsstaterne fjerner hindringer for den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital, såvel som en politik på det sociale område,
- C. der henviser til, at et af disse principper er, at der indrømmes borgerne grundlæggende forfatningsmæssige rettigheder, som omfatter retten til at danne fagforeninger, strejkeretten og retten til at forhandle kollektive aftaler,
- D. der henviser til, at det indre markeds grundlæggende principper omfatter arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsretten og fri udveksling af tjenesteydelser,
- E. der henviser til, at arbejdskraftens frie bevægelighed i henhold til artikel 39 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab forudsætter afskaffelse af enhver forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere på baggrund af nationalitet for så

vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejds- og beskæftigelsesvilkår,

- F. der henviser til, at retten til at gennemføre faglige aktioner og indgå kollektive aftaler er en grundlæggende rettighed, der er en integreret del af fællesskabsrettens generelle bestemmelser; der henviser til, at EF-Domstolen i denne forbindelse ikke tage udgangspunkt i en erklæring fra Rådet og Kommissionen dateret den 24. september 1996, som Europa-Parlamentet undlod at tilslutte sig som medlovgiver for at indskrænke fortolkningen af begreberne "public policy provisions" (grundlæggende retsprincipper) og "national provisions crucial to political order" (nationale bestemmelser) til de i lovgivningen fastlagte bindende bestemmelser,
- G. der henviser til, at artikel 3, stk. 1, i tjenesteydelsesdirektivet klart angiver, at det direktiv ikke har til formål at erstatte direktiv 96/71/EF (udstationeringsdirektivet)¹ og ikke berører det,
- H. der henviser til, at begrænsninger af grundlæggende rettigheder er mulige i henhold til EF-traktaten, hvis de har et legitimt formål, som er foreneligt med traktaten, hvis de kan retfærdiggøres af et altovervejende hensyn til offentlighedens interesse, og hvis de ikke overskrider grænserne for, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål; der henviser til, at der samtidig i henhold til artikel 52 i charteret om grundlæggende rettigheder kun kan indføres nogen begrænsninger i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes i dette charter, såfremt disse er forholdsmæssige og nødvendige, og hvis de vitterlig opfylder mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller behovet for at beskytte andres rettigheder og friheder,
- I. der henviser til, at det er EF-Domstolens opgave at fortolke fællesskabsretten under hensyntagen til grundlæggende rettigheder og friheder og sikre, at lovgivningen overholdes i forbindelse med fortolkningen og gennemførelsen af EF-traktaten,
- J. der henviser til, at det er op til de nationale domstole fra sag til sag at vurdere, hvorvidt kriterierne for at anse begrænsningen af grundlæggende rettigheder for værende i overensstemmelse med fællesskabsretten er opfyldt,
- K. der henviser til, at ensartet anvendelse og håndhævelse af bestemmelserne i udstationeringsdirektivet er uomgængelig for at sikre dets målsætninger og i særdeleshed respekten for medlemsstaternes kollektive forhandlingsordninger,
- L. der henviser til, at der blev konstateret afvigende synspunkter og fortolkninger inden for EF-Domstolen og mellem EF-Domstolen og dens generaladvokater i sager vedrørende udstationeringsdirektivet, navnlig i sag C-341/05 *Laval*² og sag C-346/06 *Rüffert*³; der henviser til, at når sådanne synspunkter og fortolkninger er forskellige, kan der være

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

² EF-Domstolens dom af 18. december 2007 i sag C-341/05 *Laval un Partneri Ltd* [2007] Samling af Afgørelser I-11767 (*Lavalsagen*).

³ EF-Domstolens dom af 3. april 2008 i sag C-346/06 *Rüffert*, endnu ikke publiceret i Samling af Afgørelser (se EUT C 128 af 24.5.2008, s. 9).

behov for tydeliggørelse i lyset af balancen mellem grundlæggende rettigheder og friheder,

1. påpeger, at ingen af EF-Domstolens¹ nyere domme har betydning hverken for indholdet af de kollektive aftaler, som måtte blive indgået i medlemsstaterne, eller for retten til at indgå sådanne aftaler;
2. understreger, at i henhold til EF-Domstolens retspraksis må medlemsstaterne ikke indføre minimumsstandarder i andre tilfælde end dem, der er fastsat i udstationeringsdirektivet, og indholdet af sådanne minimumsstandarder må ikke afgøres af en kilde, som ikke er fastsat i dette direktiv;
3. understreger behovet for at sikre visse minimumsarbejdsvilkår for arbejdstagere, der flytter rundt inden for EU;
4. bemærker, at nationale regler, som ikke tager højde for kollektive aftaler – uanset deres indhold – hvoraf de virksomheder, der udstationerer arbejdstagere til et værtsland, allerede er bundet i den medlemsstat, hvor virksomhederne er placeret, er ifølge EF-Domstolen udsat for diskrimination, for så vidt som de i henhold til disse nationale regler behandles på samme måde som nationale virksomheder, der ikke har indgået en kollektiv aftale;
5. anerkender, at retten til kollektive aftaler falder ind under fællesskabsrettens anvendelsesområde, navnlig artikel 43 og 49 i EF-traktaten, som EF-Domstolen klart har givet udtryk for i sagerne *Laval* og *Viking*, og skal derfor retfærdiggøres med et altovervejende hensyn til offentlighedens interesse, skal være forholdsmæssige og skal anvende passende midler, der ikke må overskride grænserne for, hvad der er nødvendigt; understreger i den forbindelse, at i henhold til EF-Domstolens domme kan retten til at gennemføre faglige aktioner udgøre et sådant altovervejende hensyn;
6. bemærker, at den horisontale virkning af visse af EF-traktatens bestemmelser afhænger af, at specifikke betingelser opfyldes, bl.a. den betingelse, at de giver rettigheder til et individ, som har en interesse i at overholde de forpligtelser, som fremgår deraf; er bekymret over, at – under de særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende for de sager, EF-Domstolen for nylig har afgjort – var den horisontale virkning af EF-traktatens artikel 43 behørigt fastslået, og mener, at dette kan medføre flere sager ved EF-Domstolen;
7. opfordrer medlemsstaterne til at sikre ordentlig gennemførelse og håndhævelse af udstationeringsdirektivet; opfordrer Kommissionen til at give passende vejledning til medlemsstaterne med hensyn til gennemførelse og håndhævelse af direktivet;
8. glæder sig i den forbindelse over Kommissionens henstilling af 3. april 2008² og Rådets

¹ Se ud over ovennævnte domme i *Lavalsagen* og *Rüffertsagen* EF-Domstolens dom af 11.12.2007 i sag C-438/05 *International Transport Workers' Federation og Finnish Seamen's Union* [2007] Samling af Afgørelser I-10779 (*Vikingsagen*).

² EUT C 85 af 4.4.2008, s. 1, og EUT C 89 af 10.4.2008, s. 18.

konklusioner af 9. juni 2008¹ om udbygning af det administrative samarbejde i forbindelse med udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser;

9. opfordrer Kommissionen til at træffe passende foranstaltninger over for de medlemsstater, der ikke anvender fællesskabsretten på dette område, som den fortolkes af EF-Domstolen.

¹ Endnu ikke offentliggjort i EUT.

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	9.9.2008
Resultat af den endelige afstemning	+: 24 -: 0 0: 0
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Marek Aleksander Czarnecki, Bert Doorn, Monica Frassoni, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Othmar Karas, Piia-Noora Kauppi, Klaus-Heiner Lehne, Katalin Lévai, Antonio Masip Hidalgo, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Hartmut Nassauer, Aloyzas Sakalas, Francesco Enrico Speroni, Daniel Stroj, Rainer Wieland, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Vicente Miguel Garcés Ramón, Jean-Paul Gauzès, Georgios Papastamkos, Gabriele Stauner, Jacques Toubon, Ieke van den Burg
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 178, stk. 2	Renate Weber

16.7.2008

UDTALELSE FRA UDVALGET OM DET INDRE MARKED OG FORBRUGERBESKYTTELSE

til Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender

om udfordringer til kollektive aftaler i EU
(2008/2085(INI))

Rådgivende ordfører: Małgorzata Handzlik

FORSLAG

Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse opfordrer Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, som er korresponderende udvalg, til at optage følgende forslag i det beslutningsforslag, det vedtager:

- A. der henviser til, at retten til at gennemføre faglige aktioner anerkendes som en grundlæggende rettighed i fællesskabsrettens generelle principper, og til at denne rettighed er blevet bekræftet af De Europæiske Fællesskabers Domstol,
- B. der henviser til, at princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser er et vigtigt led i det indre marked, såvel som EU's vigtigste mål, eksempelvis fremme af økonomisk og social udvikling samt styrkelse af økonomisk og social samhørighed, er centralt for den europæiske integration, og henviser derfor til, at denne frihedsrettighed i alle tilfælde bør være forenelig med arbejdsmarkedets parter ret til overenskomstforhandlinger,
 1. fremhæver behovet for at bevare balancen mellem den frie bevægelighed for tjenesteydelser og etableringsfriheden og garanti for etablering af en lovgivningsramme, der beskytter arbejdstagerne;
 2. påpeger i lyset af De Europæiske Fællesskabers Domstols domme, at det at påtvinge tjenesteudbydere fra andre medlemsstater arbejdsvilkår for udstationerede arbejdstagere, der ikke er påkrævet eller tilladt i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser¹, eller at tvinge tjenesteudbydere ud i forhandlinger med fagforeninger

¹ EFT L 18 af 21.1.01997, s.1.

om sådanne arbejdsvilkår, fører til en ubegrundet begrænsning af den frie bevægelighed for tjenesteydelser, hvorfor faglige aktioner ikke må have som mål at påtvinge arbejdsvilkår, der går ud over direktiv 96/71/EF, og som ikke er tilstrækkelig nøjagtige og tilgængelige;

3. bemærker, at det er vigtigt, at reglerne for det europæiske arbejdsmarked er transparente og gældende for alle, men også at forskellige politiske traditioner gør det umuligt at have en enkelt arbejdsmarkedsmodel; mener, at der på nationalt plan i samråd med arbejdsmarkedets parter bør laves en grundig undersøgelse af dommenes betydning;
4. fremhæver, at der ikke er behov for at revidere bestemmelserne i direktiv 96/71/EF, før de reelle udfordringer til de forskellige kollektive aftalemodeller er blevet analyseret og klarlagt på nationalt niveau;
5. påpeger, at artikel 3, stk. 7, i direktiv 96/71/EF gør det muligt for udstationerede arbejdstagere at drage fordel af deres hjemlands mere gunstige vilkår under udstationeringen i værtslandet;
6. mener, at korrekt anvendelse og håndhævelse af bestemmelserne i direktiv 96/71/EF er væsentlig for, at direktivets mål nås, nemlig at lette leveringen af tjenesteydelser og samtidig sikre passende beskyttelse af arbejdstagere, og at overenskomstforhandlingsordningerne i de medlemsstater, hvor arbejdstagere er udstationeret, respekteres fuldt ud i overensstemmelse med dette direktiv;
7. opfordrer medlemsstaterne til at afhjælpe manglerne i gennemførelsen, anvendelsen og håndhævelsen af direktiv 96/71/EF, især ved at forenkle administrative bestemmelser og formaliteter og sikre tættere samarbejde mellem medlemsstaternes forvaltninger; opfordrer Kommissionen til at træffe passende foranstaltninger over for medlemsstater, som ikke anvender fællesskabsretten på denne måde;
8. opfordrer Kommissionen til i højere grad at vejlede medlemsstaterne og tjenesteudbydere om udstationering af arbejdstagere i forbindelse med tjenesteydelser, idet der tages højde for de vejledende principper i direktiv 96/71/EF og De Europæiske Fællesskabers Domstols domme, med henblik på at undgå flere uoverensstemmelser i fortolkningen af dette direktiv.
9. opfordrer Kommissionen til at komme med en klar udtalelse om medlemsstaternes rettigheder til at gå ud over den hårde kerne af minimumsarbejdsnormer, så længe disse højere standarder kan anvendes generelt inden for det område, hvor arbejdet udføres.

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	15.7.2008
Resultat af den endelige afstemning	+: 20 -: 17 0: 0
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Gabriela Crețu, Mia De Vits, Janelly Fourtou, Martí Grau i Segú, Małgorzata Handzlik, Malcolm Harbour, Anna Hedh, Eija-Riitta Korhola, Kurt Lechner, Lasse Lehtinen, Toine Manders, Catuscia Marini, Nickolay Mladenov, Catherine Neris, Bill Newton Dunn, Zita Pleštinská, Giovanni Rivera, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Salvador Domingo Sanz Palacio, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Eva-Britt Svensson, Jacques Toubon, Barbara Weiler, Marian Zlotea
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Emmanouil Angelakas, André Brie, Colm Burke, Giovanna Corda, Jan Cremers, Benoît Hamon, Joel Hasse Ferreira, Filip Kaczmarek, Manuel Medina Ortega, José Ribeiro e Castro, Olle Schmidt
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 178, stk. 2	Dragoș Florin David, Jan Olbrycht

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	22.9.2008
Resultat af den endelige afstemning	+: 38 -: 0 0: 5
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Jan Andersson, Edit Bauer, Iles Braghetto, Philip Bushill-Matthews, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Luigi Cocilovo, Jean Louis Cottigny, Jan Cremers, Proinsias De Rossa, Harlem Désir, Harald Ettl, Ilda Figueiredo, Joel Hasse Ferreira, Stephen Hughes, Ona Juknevičienė, Jean Lambert, Raymond Langendries, Bernard Lehideux, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Maria Matsouka, Mary Lou McDonald, Elisabeth Morin, Siiri Oviir, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Jacek Protasiewicz, Bilyana Ilieva Raeva, Elisabeth Schroedter, José Albino Silva Peneda, Kathy Sinnott, Gabriele Stauner, Ewa Tomaszewska, Gabriele Zimmer
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Gabriela Crețu, Petru Filip, Sepp Kussstatscher, Ria Oomen-Ruijten, Csaba Sógor, Anja Weisgerber
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 178, stk. 2	Wolfgang Bulfon, Iratxe García Pérez, Helmut Kuhne, María Isabel Salinas García